

בית הדין הצבאי המחוזי

מחוז שיפוט ז"י

בפני: סא"ל מאיה גולדשמידט - אב"ד
 רס"ן חיים טרופר - שופט
 סרן ספיר עדני - שופטת

בעניין: התובע הצבאי (ע"י ב"כ, רס"ן סיון עומר)

נגד

הנאשם: ח/XXX טוראי י' ת' (ע"י ב"כ, רס"ן מירב הרשקוביץ-יצחקי)

הכרעת - דין

על-פי הודאתו, מורשע הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) ו-(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, בהתאם לכתב האישום המתוקן ולפרטים הנוספים.

ניתנה היום, 11/01/2016, א' בשבט התשע"ו, והודעה בפומבי ובמעמד הצדדים.

(-)
 שופט

(-)
 אב"ד

(-)
 שופט

גזר - דין (חלקי)

לאחר ששמענו את טיעוני הצדדים ועיינו בראיות שהוגשו לנו, החלטנו לכבד את הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים. לפיכך אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

א. חמישה עשר (15) חודשי מאסר שמניינם החל מיום מעצרו של הנאשם, 22/06/2015.

- ב. מאסר על תנאי בן שישה (6) חודשים למשך שלוש (3) שנים לבל יעבור הנאשם כל עבירה שיש בה יסוד של אלימות וכן עבירה שעניינה החזקת סכין או אגרופן שלא כדין, בהתאם לסעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- ג. פיצוי לנפגע העבירה, רב"ט דן קרסיוב בסך אלף חמש מאות (1,500) ש"ח אשר ישולם בחמישה (5) תשלומים שווים, החל מיום 01/11/2016.
- ניתנה היום, 10/02/2016, א' באדר התשע"ו, והודעה בפומבי ובמעמד הצדדים.**

(-)
שופט

(-)
אב"ד

(-)
שופט

נימוקי גזר - דין

1. ביום 10/02/2016, לאחר שנשמעו טיעונים לעונש בעניינו של הנאשם, טור' י' ת', הודענו על החלטתנו לכבד הסדר טיעון שנקשר בין הצדדים ולגזור על הנאשם עונש של חמישה עשר חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצרו), שישה חודשי מאסר מותנים בגין עבירות של אלימות והחזקת אגרופן או סכין שלא כדין וכן תשלום פיצויים בסך 1,500 ש"ח לנפגע העבירה. להלן יפורטו נימוקי גזר הדין.

רקע

2. כתב האישום המתוקן, בו הורשע הנאשם לאור הודאתו, מייחס לו עבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

עסקינן באירוע מיום 22/06/2015, שאירע במחנה "אדם". באותו היום בשעה 00:30 לערך, בחדרי המגורים בבסיס, התגלע ויכוח בין הנאשם ובין רב"ט דן קרסיוב (להלן: "הנפגע") בשאלת קיומו של אלוהים. הנפגע כינה את הרב אמנון יצחק בשמות גנאי והנאשם התרגז על כך. הויכוח בין השניים התלהט והוביל לדחיפות וקללות. חיילים נוספים שהיו במקום הפרידו בין השניים בכך שהוציאו את הנאשם מן החדר ונעלו את הדלת. לאחר זמן קצר שב הנאשם וניסה לפתוח את דלת החדר. משלא עלה בידו, הוא ניגש אל חלון החדר והפנה איומים כלפי הנפגע, באומרו: "בוא תצא, נפתור את זה בינינו בחוץ, לא רוצה ללכלך את החדר", "אני אדקור אותך, אני אביא סכין, אני אחתוך אותך", "מבחינתי היום אתה נפטר", "אני ארסק לך את הראש".

אחד החיילים במקום, סמל ליאור וקנין, יצא אל עבר הנאשם על מנת להרגיעו. הנאשם ביקש מסמל וקנין את מפתחות המטבח, שהיו בידיו, אך האחרון סירב. זמן קצר לאחר שהנאשם עזב את המקום, יצא הנפגע מהחדר ופנה לכיוון פרגולה סמוכה על מנת לעשן. הנאשם הגיע אל המקום, כשהוא אוזח סלע בידו, וצעק לעבר הנפגע: "בוא אני אזיין אותך, אני אשחט אותך כמו חזיר" ואמר לנפגע: "בוא לצד". בתגובה התגרה הנפגע בנאשם, ואמר לו שאם הם ילכו לצד, רק אחד מהם יחזור, וכן צחק (הנפגע הסביר כי צחק מכיוון שהנאשם פחדן). הנאשם אמר בתגובה לנפגע: "בלילה אני שוחט אותך", "היום בלילה אתה מת" או מילים בעלות משמעות דומה. כל אותה העת, סמל וקנין וחיילים נוספים ניסו להרגיע את הנאשם והרחיקו אותו מן המקום.

כעבור מספר דקות שב הנאשם אל המקום, כשבידיו שתי סכיני מטבח גדולות, אחת בכל יד. סמל וקנין, אשר הבחין בנאשם, שב ואחז בו על מנת להרגיעו. בתגובה אמר לו הנאשם: "זוז, זוז, אני לא רוצה לדקור אותך" או מילים בעלות משמעות דומה. בעקבות זאת נטל הנפגע אבן מהקרקע, והניפה בתנועות איום כלפי הנאשם. לאחר מכן נטל הנפגע אבן נוספת בידו, במטרה להפחיד את הנאשם ולהרחיקו ממנו. כשהצליח הנאשם להשתחרר מאחיזתו של סמל וקנין, הוא החל לרוץ אחר הנפגע, כשהוא אוזח בסכינים בשתי ידיו. הנפגע הבחין בנאשם ונמלט ממנו, כשהוא רץ לאחור ופניו מופנות אל הנאשם, במטרה לראות את נתיב תנועתו. מספר שניות לאחר מכן נתקל הנפגע בצינור מים גדול ונפל על הקרקע. הנאשם אשר הבחין בנפילתו של הנפגע, רץ לעברו והחל דוקר אותו. הנפגע הגן על פניו באמצעות ידיו והנאשם דקר אותו ביד וברגל ימין. הנפגע צעק לעבר הנאשם: "מה אתה דפוק?" והצליח להתרומם מהקרקע ולחמוק מהנאשם. משהבחין הנאשם כי חיילים מהבסיס החלו לדלוק אחריו, רץ לכיוון שער היציאה מהבסיס והשליך את הסכינים אל מעבר לגדר המחנה. הנאשם נעצר על ידי לוחמי היחידה באיומי נשק. כתוצאה מהחתכים שנגרמו לו, נזקק הנפגע להרדמה מקומית ותפרים. כמו כן, ניתנו לו חמישה ימי מנוחה בביתו.

ראיות הצדדים

3. מטעם התביעה הוגש לנו תדפיסו האישי של הנאשם (ת/2), המלמד כי הוא התגייס לצה"ל בחודש מרץ 2015 ושירת כטבח ביחידתו. כן הוגשו לעיונו כתב אישום ופרוטוקול מת"פ 40835-11-13 המתנהל נגד הנאשם בבית המשפט השלום בבאר שבע (ת/3) בגין עבירה של תגרה. נמסר על ידי ההגנה, כי הנאשם הודה

במיוחס לו והורשע, אולם טרם נגזר דינו. כן נטען על ידי ההגנה, כי מדובר באירוע שבו תקף הנאשם, שהיה בן 16 באותה עת, את גיסו, כיוון שהאחרון נקט באלימות כלפי אשתו (אחותו הגדולה של הנאשם).

4. ההגנה הגישה לעיוננו מספר מסמכים במסגרת ס/1 וס/2, וביניהם – חוות דעתה של הקרימינולוגית אתי רחמים; מסמכי ברה"ן (מהם עולה כי הנאשם גם פוטר משירות במהלך כליאתו) ומסמכים נוספים המלמדים על נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם, אשר לא יפורטו במלואם עקב צנעת הפרט. על קצה המזלג נפרט, כי עולה ממסמכים אלה שהנאשם מגיע מרקע משפחתי סבוך. סבו (אביו של אב הנאשם) הורשע בהריגת אשתו (סבתו של הנאשם) בשנת 1980; משפחתו של הנאשם מונה שמונה אחים שהוא השישי ביניהם, ואף בביתו אירעו אירועי אלימות לא מועטים שהופנו הן כלפי אמו והן כלפי הנאשם עצמו, כבר מילדותו המוקדמת. נמסר כי אמנם בשנים האחרונות, חל מפנה חיובי לעניין זה בביתו של הנאשם, אולם כאמור מדובר ברקע שאינו פשוט. על אף האמור סיים הנאשם 12 שנות לימוד ובגרות מלאה והתגייס לצה"ל.

5. בחוות דעתה של הגב' רחמים, הובעה הדעה לפיה התנהגותו האלימה של הנאשם היא תגובתית ואימפולסיבית, ונובעת מדימוי עצמי נמוך, המאפיין ילדים שגדלו במשפחות אלימות. עוד צוין, כי ניכר שהנאשם עבר תהליך חיובי במהלך מעצרו, הוא לוקח אחריות על מעשיו ומבקש לטפל בעצמו ולהשתלב בהליכי טיפול לצורך רכישת כלים להתמודדות עם כעסים. נעיר, עם זאת, כי התביעה מסתייגת מכלל החלקים בחוות הדעת האמורה, העוסקים בהליכי השיקום לעתיד. כך או כך, מהפרטים הנוספים עלה כי גם במסגרת חקירת מצ"ח ביקש הנאשם, במהלך עימות שהיה בינו ובין הנפגע, את סליחתו של האחרון, והנפגע מסר כי הוא סולח לו. כמו כן בפנינו הביע הנאשם, במסגרת דברו האחרון, חרטה עמוקה על האירוע וציין כי הוא מבין את חומרתו, וכי נסיבות ילדותו אינן מצדיקות את התנהגותו באירוע. עוד מסר, כי הוא מעוניין מאוד לעבור טיפול שיסייע לו לטפל בכעסים ולהעניק לילדיו העתידיים חיים אחרים מאלה שהוא חווה עד כה.

נימוקינו לגזר הדין

6. כאמור, לאחר שמיעת טיעונים מקיפים לעונש מצד באי כוח הצדדים, לאחר שעיינו בראיות שהוצגו לנו ושמענו גם את דברי הנאשם, מצאנו לכבד את הסדר הטיעון שהוצע לנו. אמנם רמת הענישה המוצעת בהסדר מצויה באופן יחסי ברף

התחתון של מתחם הענישה, אך בשים לב לתמהיל הענישה הכולל ולשיקולי הקולא מצאנו כי מדובר בהסדר ראוי בנסיבות העניין.

7. בראשית הדברים נציין, כי האירוע שבגינו הורשע הנאשם הוא חמור ביותר, ויש בו פגיעה משמעותית מאוד בערך החברתי המוגן שעניינו שמירה על שלמות הגוף. אמנם למרבה המזל, הנזק שנגרם בסופם של דברים, לנפגע העבירה, פחות במידה רבה מהנזק הפוטנציאלי הגלום במעשי הנאשם; וכך יש לציין כי האירוע החל באופן הדדי תוך מעורבות גם של הנפגע; עם זאת, אין צורך להכביר מילים בדבר הסיכון הגלום במעשי הנאשם, שעה שניסה לדקור את נפגע העבירה כשהוא אוזח בידו שתי סכינים גדולות; פגיעה חמורה יותר נמנעה רק משום שהנפגע הגן על פניו ולאחר מכן הצליח להשתחרר מאחיזת הנאשם, דהיינו האירוע לא הסתיים עקב יוזמת הנאשם.

8. הן בפסיקת בית המשפט העליון והן בפסיקת בית הדין הצבאי לערעורים נקבע לא אחת, כי יש להטיל ענישה מרתיעה ומחמירה על אלה הנוקטים באלימות לשם יישוב סכסוכים; שכן מדובר בעבירות חמורות ומכוערות, שאין להם מקום בחברה מתוקנת – ודאי לא בתוך בסיס צבאי, בו נדרשים חיילים לשרת זה לצד זה; והדברים אמורים ביתר שאת כאשר עסקינן בעבירות אלימות שמעורב בהן נשק קר שפגיעתו עשויה להיות קטלנית (ר' למשל ע"פ 6388/12 וורקה אלמיהו נ' מדינת ישראל; ע/47/10 רב"ט אביב עטיה נ' התצ"ר (2010)).

9. מנגד, התרשמנו כי אכן נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם קשות ומורכבות, ונראה כי אכן ניתן, למרבה הצער, לקשור בין אווירת האלימות בה היה הנאשם מוקף החל מילדותו, לדרך האלימה שבה נקט גם במקרה זה. איננו קובעים מסמרות בשלב זה באשר לסיכויי שיקומו של הנאשם, כפי שפורטו בחוות דעתה של הגב' אתי רחמים (וכאמור לעניין זה נטושה מחלוקת בין התביעה להגנה); אולם התרשמנו באופן בלתי אמצעי גם מדבריו של הנאשם בפנינו, לפיהם הוא מבין את החומרה במעשיו ומבקש לקבל טיפול וסיוע על מנת לקבל כלים להתמודדות עם כעסים ולא להמשיך בהתנהגותו האלימה. נעיר עוד כי גם טענת ההגנה לפיה במשך קרוב לשמונה חודשים בהם הנאשם שוהה במעצר הוא לא הסתבך בעבירות משמעת במתקן הכליאה, היא רלוונטית בנסיבות העניין; שכן הנאשם הספיק לשרת בצה"ל תקופה קצרה מאוד טרם כליאתו ופיטוריו משירות, והאופן שבו הוא מצליח לשלוט בתחושותיו ובכעסיו בעת שהות במתקן הכליאה, שבו המשמעת נוקשה, עשוי להצביע על רצון אמיתי לשינוי ושיפור דרכיו.

10. לכך יש להוסיף כאמור כי הנאשם התנצל על מעשיו בפני נפגע העבירה, אשר מצידו מסכים לרמת הענישה שנקבעה במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים – ואף לעניין זה ראוי לתת משקל (ר' ע"פ 2148/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2014)).

11. לבסוף יצוין, כי במסגרת ההסדר המוצע עתרו הצדדים גם להטלת עונש מאסר מותנה מכביד בגין כלל עבירות האלימות; ואנו תקווה כי גם בכך יהיה כדי להרתיע את הנאשם מלחזור ולנהוג באלימות בעתיד.

12. בסופם של דברים, סברנו כי נוכח מכלול השיקולים שהובאו בפנינו הנוגעים לאיזון שבין חומרתה הרבה של העבירה ועברו של הנאשם, מחד גיסא, לבין נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, הבעת החרטה והרצון לשיקום ולשינוי דרכיו של הנאשם, וכן לאור עמדת נפגע העבירה – הרי שהסכמת הצדדים ראויה בנסיבות העניין, ולפיכך מצאנו לכבדה.

זכות ערעור כחוק.

נימוקי גזר הדין ניתנו בלשכה היום, 11/02/2016, ב' באדר התשע"ו, ויועברו לצדדים ולנאשם על-ידי הקבי"ד.

(-)
שופט

(-)
אב"ד

(-)
שופט

העתק נכון מן המקור
עו"ד יונתן רדה, סרן
ע. משפטי לנשיאת ביה"ד.
חתימת המגיה
נערך ע"י א.ש

תאריך הדפסה: 11/02/2016